

SZÜGYI ZOLTÁN VERSEI

A VAKOK TEKINTETE FÖLÉ

Leülni egy padra, dombra, hegyre. Nézni egy virágot, völgyet, világot. Beleképzelnéni csöppnyi madarat, gyereket. Csi-pogó kacsát, hintakacsát lengésében. Mint hipnózis alatt a cirkuszban, föl-emelkedni Baudelaire és mások vakjainak tekintetébe. És ott fönn elterülni, megpihenni, elmerengni: mert szabad.

Mert a vakok tekintete fölött létezik egy tökély, hol bátorságot öltenek a gondolatok, erényt a szavak. Bemászni száján a tökélynek. Legurulni torkán, végigkúszni belein, úszni vérében, meg-rágni idegdúcait, turkálni agyában. Kihámozni engem, téged, őt, minket, titeket, őket, ha valakit ott találni.

Megfürödni vízében, megszáradni vásznában. Elrejtőzni némaságában. És semmitől nem félni, remegni semmiktől. Aztán fát vágni, tüzet rakni, vesszőt faragni, törni, akkor megmelegedni és elmerengni: mert szabad.

Hajóra szállni, elrepülni, madárfészkekbe kukkantani, nagyokat kurjongatni, nevetni, ha kell, üvöltetni.

Szemébe ülni a tökélynek. Pupilláját fesszegetni, golyóját szép fényesre csiszol-

ni. Mert van szeme, és azzal sír, lát, nevet, olykor hosszan révedez. Ujjába harapni, hogy felszisszenjen, beleremegjen. Akkor testére inget szabni, arcát fényesre kenni, haját elsimítani.

A vakok tekintete fölé vezetni, egy padra ültetni, dombra, hegyre; virágot nézni, völgyet, világot; beleképzelni csöppnyi madarat, gyereket; csipogó kacsát, hintakacsát lengésében.

MEGÉRKEZNI

Írjunk tele egy fehér lapot piciny betűkkel. Írjunk le mindent:

s ü t a n a p.

Kutassunk: merre a vonatok, tavak, merre a madarak. S miért.

Mert nem elindulni, mert nem elmenni, megérkezni a lényeg. Valahová, ami az, s nem más.

Faragjunk szavakat. Lopjuk elő a nélkülözhetetlen betűket. Mindent.

Hogy ne legyen parancs a parancs s kényszer a kényszer.

Álljunk sorba és szembe: én én

vagyok, te te ő ő mi mi ti ti

ők ők. Ismerkedjünk.

Ismerjük meg ismét a földet, vizet,

levelet. Mindennap. És vegyünk

új papírt. Újra és újra.

Keményen. S kegyetlenek legyünk.

Vágjunk minden szívébe,

marcangoljuk szét,

terítsük asztalunkra bensejét.

Bátran. Hogy egyszer megérkezzünk.

NÉZEM CSAK A MADARAKAT

Nézem csak a madarakat. Feketét,
 aprót, nagyot, sárgát egyaránt.
 Kiválasztok közülük egyet magamnak.
 S megfigyelem jól. Csőrét, szemét,
 tollát.
 Ismerkedem.
 És madaram egyre ível. Társai
 olykor belecsipognak a légbe. Csöndbe.
 Madaram meg csak hallgat körözve.
 Buzdítanám, szólalna meg már.
 Torka rándulna görcsbe tán. De bár
 egyre lenéz, s kérdőn mered rám,
 nem értett meg, vagy én őt talán,
 nem mozdítja nyakát, s hasít
 a légbe tovább.
 Lessük egymást. Lesem. S ő les engem.
 Tudja, figyelem. És oly szépen ível.
 Reszketek.
 Istenem, egyetlen hang mily boldogító
 lehet, olykor,
 ha eltitkolják talán.

HA EGYSZER FEHÉR HAJÓ RÖPPEN

Nézzél egy virágot órákon át.
 Nézd hetekig. Figyelj.
 Látod a virágot zöld bimbójában, de
 hunyd le szemed egyetlen
 pillanatra is: ott áll már előtted
 színesen kinyílván, és te nem
 láttad hogyan bomolt széjjei,
 pedig éberem figyelted.
 Akkor aztán,
 ha egyszer fehér hajó röppen,
 te mondhatod már: ő, igen,
 és mi is,
 ahogyan a virág is nyílik.